

Давня казка (дуже стисло)

Леся Українка

1

Десь, колись, в якійсь країні,
Де захочете, там буде,
Бо у казці, та ще в віршах,
Все можливо, добрі люде;
Десь, колись, в якійсь країні
Проживав поет нещасний,
Тільки мав талан до віршів
Не позичений, а власний.

Поет не відрізнявся особливою вродою, але його душа була прекрасна. Він приходив кожного дня у діброву і там писав свої пісні.

Одного разу за цим заняттям його побачив лицар Бертольдо, що поспішав на полювання. Лицар обурился, що поет не дає йому проїхати, до того ж йому довелося об'їжджати дивного співця. В серці гордого вельможі запалився вогонь.

Після полювання лицар відбився від своїх стомлених товаришів та знову зустрівся зі співцем. Він запропонував поетові гостинця, але той відмовився, пояснивши, що вже має всі багатства світу — свій талант і душу.

2

Якось ввечері лицар Бертольдо прийшов до співця та розповів про своє нещасливе кохання до вродливої донни Ізидори. Поет написав серенаду, яку закоханий проспівав під вікном дівчини, здобувши її прихильність.

3

Скоро відгуляли весілля, на яке співця запросити забули. Подружнє щастя лицаря тривало недовго: король надумав воювати, тому змушений був попрощатися з дружиною. Спочатку всі його битви були успішними, але ось військо вже другий місяць не може взяти вороже місто й починає бунтувати. Дух воїнів піднімають співці, серед яких давній знайомий лицаря. Вдячний Бертольдо обіцяє нагородити його.

Вже давно лицар повернувся з походу, живе щасливо зі своєю дружиною. Та все більше починає він утискати людей, обдирати їх, щоб збільшити своє багатство. Скрізь чути плач і стогін.

Нарешті мужики повстали проти свого пана.

"В мужика землянка вогка,
В пана хата на помості;
Що ж, недарма люди кажуть,
Що в панів біліші кості.
У мужички руки чорні,
В пані рученька тендітна;

Що ж, недарма люди кажуть,
Що в панів і кров блакитна!
Мужики цікаві стали,
Чи ті кості білі всюди,
Чи блакитна кров проллється,
Як пробити пану груди?"

Отаманом повсталих став знайомий панові поет. Бертольдо послав до нього своїх слуг, щоб підкупити, але співець не пристав на його пропозицію.

Тоді лицар погрожує заарештувати непокірного. Посланці прибувають до хворого поета, біля якого зібралися люди за порадою, та повідомляють наказ пана.

Врешті поет заплатив за свій спів головою, але люди пам'ятатимуть про нього, а його пісні даватимуть їм насагу та сили.